

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Zubka a soudců Mgr. Dušana Broulíka a Mgr. Davida Mařádka v právní věci

žalobkyně: **Mgr. Jolana K.**, narozená xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem Mgr. Markem Urbišem
sídlem Partyzánská 1565/18, 747 05 Opava 5

proti
žalovaným: **1) Ing. Miroslav K.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátkou JUDr. Helenou Hrubou
sídlem Lidická 289/20, 746 01 Opava

2) Bc. Kristýna K., narozená xxx
bytem xxx

o určení neplatnosti darovací smlouvy a o určení vlastnického práva k nemovitým věcem, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Opavě ze dne 16. 3. 2023, č. j. 26 C 287/2021-92,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I **potvrzuje**.

II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II **mění** takto:

Určuje se, že bytová jednotka č. xxx nacházející se v budově č. p. xxx bytový dům, stojící v části obce xxx na pozemku parc. č. xxx zastavěná plocha a nádvoří, ke které náleží podíl na společných částech domu č. p. xxx a pozemku parc. č. xxx ve výši 65/1000, to vše zapsáno na LV č. xxx a xxx

Shodu s prvopisem potvrzuje Michal Vozar.

u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště xxx, katastrální území xxx, spadala ke dni právní moci rozsudku o rozvodu manželství žalobkyně a žalovaného 1) do společného jmění manželů žalobkyně a žalovaného 1).

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Okresní soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu na určení, že darovací smlouva uzavřená dne 9. 5. 2021 mezi Ing. Miroslavem K. a Bc. Kristinou K. je neplatná (výrok I), i žalobu na určení, že bytová jednotka č. xxx nacházející se v budově č. p. xxx bytový dům, stojící v části obce xxx na pozemku parc. č. xxx zastavěná plocha a nádvoří, ke které náleží podíl na společných částech domu a pozemku ve výši 65/1000, to vše v k. ú. xxx spadá do společného jmění Mgr. Jolany K. a Ing. Miroslava K. (výrok II), žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalovanému 1) náhradu nákladů řízení ve výši 8 400 Kč (výrok III) a rozhodl, že žalobkyně a žalovaná 2) nemají vůči sobě právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV).

2. Okresní soud předně dospěl s odkazem na právní názor vyjádřený např. v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 24 Cdo 3686/2020 k závěru, že žalobkyně nemá naléhavý právní zájem na určení neplatnosti darovací smlouvy, neboť se současně domáhá i určení, že předmětné nemovitosti spadají do masy rozvodem zaniklého společného jmění manželů, přičemž otázku platnosti darovací smlouvy je třeba posoudit jako otázku předběžnou. Naopak určení, že předmětné nemovitosti spadaly ke dni právní moci rozvodu do společného jmění žalobkyně a žalovaného 1), se domáhat lze (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 506/2008 a 22 Cdo 3245/2017). Po provedeném dokazování okresní soud zjistil, že žalovaný 1) za trvání manželství se souhlasem žalobkyně projevil zájem o koupi předmětné bytové jednotky, kterou následně nabyl na základě kupní smlouvy ze dne 27. 2. 2002 do vlastnictví. Jeho výlučné vlastnictví bylo zapsáno v katastru nemovitostí. Okresní soud nepřisvědčil argumentaci žalovaného 1), že předmětné nemovitosti nabyl za své výlučné finanční prostředky, za které považoval pojistné plnění vyplacené z titulu bolestného, neboť podle ustálené judikatury vyjádřené již ve stanovisku Nejvyššího soudu sp. zn. Cpj 86/71 „je nutno u pojistných smluv týkajících se pojištění osob vycházet ze zásad použitých při jiných smlouvách a plněních, že totiž do bezpodílového spoluvlastnictví manželů patří i plnění ze smlouvy pojistné, pokud bylo za trvání manželství ve prospěch kteréhokoli z manželů realizováno“. Tyto závěry jsou použitelné i v poměrech režimu společného jmění manželů podle právní úpravy v době nabytí bytové jednotky, tj. podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“). Jelikož na nabytí nebytové jednotky kupní smlouvou za trvání manželství se nevztahovala žádná z výluk uvedených v § 143 odst. 1 písm. a) obč. zák., okresní soud uzavřel, že předmětné nemovitosti byly součástí společného jmění manželů. Jinak řečeno, v katastru nemovitostí byl nesprávně uveden jako výlučný vlastník žalovaný 1). Dále okresní soud konstatoval, že v řízení nebylo tvrzeno a ani nevyšlo jiným způsobem najevo, že by se žalobkyně ode dne nabytí vlastnického práva manželů k tomuto nemovitému majetku v roce 2002 až do zániku manželství s žalovaným 1) v roce 2021 zabývala tím, zda je ve veřejném seznamu zapsaný stav odpovídající stavu faktickému. Žalobkyně tedy nikdy neprojevila vůli napravit vadně zapsaný stav těchto nemovitostí v příslušné katastrální evidenci. Žalovaný 1), který byl nadále v katastru nemovitostí zapsán jako výlučný vlastník, krátce před rozvodem manželství s žalobkyní dne 9. 5. 2021 nemovitosti daroval žalované 2) (jejich společné dceři, která byla v dobré víře o správnosti zápisu v katastru). Ustanovení § 984 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014 (dále jen „o. z.“), se sice výslovně vztahuje jen na úplatné převody, nicméně dřívější judikatura Ústavního soudu (srov. nález sp. zn. IV ÚS 4905/12) chránila dobrou víru nabyvatele v zápis v katastru nemovitostí i u bezúplatných převodů. V této souvislosti okresní soud poukázal rovněž na to, že Ústavní soud ve své judikatuře

netoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Ústavní soud také opakovaně zdůrazňuje, že rozhodnutí musí být nejen zákonné, ale především spravedlivé, proto se obecné soudy při řešení právního sporu nemohou omezit na pouhý mechanický výklad a aplikaci podústavního práva, aniž by zároveň nedomýšlely praktické dopady přijetí určitého výkladu právní normy, které nesmí být nesmyslné. Nová právní úprava v § 984 odst. 1 o. z. řeší situaci jen částečně, proto je podle názoru soudu prvního stupně třeba i nadále chránit dobrověrného nabyvatele i u bezúplatného převodu, jak tomu bylo v projednávané věci u žalované 2). Okresní soud přihlédl k tomu, že žalobkyně se skoro 20 let nedomáhala nápravy nesprávného zápisu výlučného vlastnického práva žalovaného 1) k nemovitostem v katastru, proto „ve vztahu k současné vlastnici těchto nemovitostí nelze jejímu nároku vyhovět, a to zároveň s odkazem na § 6 odst. 1 a 2 o. z.“.

3. Proti rozsudku podala odvolání žalobkyně, která namítala, že okresní soud nesprávně posoudil otázku existence naléhavého právního zájmu na určení neplatnosti darovací smlouvy. Nesprávně rozhodl i o žalobě na určení vlastnického práva. Okresnímu soudu zejména vytýkala, že na projednávanou věc nelze vůbec aplikovat ustanovení § 984 odst. 1 o. z., neboť předmětná bytová jednotka byla na žalovanou 2) převedena darovací smlouvou, což je smlouva bezúplatná. Žalobkyně byla vyvedením bytové jednotky ze společného jmění manželů darovací smlouvou objektivně poškozena, protože se do společného jmění manželů nedostalo žádného ekvivalentu. Nadto dobrá víra žalované 2) nebyla tvrzena a ani v tomto směru nebylo vedeno dokazování. Neobstojí ani argumentace týkající se nečinnosti žalobkyně ve vztahu k zápisu v katastru, neboť je logické, že je-li manželství funkční, manželé mezi sebou nevedou právní spory. Obdobné situace, kdy je u nemovitostí spadajících do společného jmění manželů v katastru nemovitostí zapsán jako vlastník pouze jeden z manželů, jsou v praxi zcela běžné. V inkriminovaném bytě po celou dobu trvání manželství (tj. od roku 1996) bydlela matka žalobkyně Ludmila P., která jej ze svých prostředků rekonstruovala. Pokud s žalovaným 1) žili ve společné domácnosti, vždycky o předmětném bytě hovořili jako o jejich bytě, resp. o bytě, ve kterém bydlí babička. V době uzavření kupní smlouvy se statutárním městem Opava dne 27. 2. 2002 bylo žalované 2) xxx let, proto se může stěží vyjadřovat ke konkrétním okolnostem nabytí předmětné bytové jednotky. Manželství bylo rozvedeno rozsudkem ze dne 24. 5. 2021, který nabyl právní moci dne 10. 6. 2021. K uzavření darovací smlouvy dne 9. 5. 2021 došlo v době, kdy již probíhalo rozvodové řízení, a bylo zřejmé, že manželství bude rozvedeno. Poukázala na to, že příčiny rozvratu manželství byly shledány výhradně na straně žalovaného 1). Navzdory příčinám rozvratu majetkové potíže v manželství nebyly, proto neměla důvod se za jeho trvání domáhat uvedení faktického a právního stavu evidovaného v katastru nemovitostí do souladu, když navíc v bytě bydlela její matka. S přihlédnutím k těmto skutečnostem lze mít stěží za to, že žalovaná 2) byla při uzavření darovací smlouvy v dobré víře. Žalobkyně navrhovala, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu změnil a žalobám vyhověl.

4. Žalovaný 1) navrhl potvrzení rozsudku okresního soudu jako věcně správného, přičemž zdůraznil, že trvá nadále na tom, že byl jediným vlastníkem předmětné bytové jednotky, kterou zaplatil ze svých výlučných finančních prostředků získaných v rámci pojistného plnění jako odškodnění úrazu formou bolestného. Žalobkyně od samého počátku věděla, že žalovaný 1) jedná jako zájemce o uzavření kupní smlouvy se statutárním městem Opava, přičemž sama neprojevila zájem být účastnicí kupní smlouvy. Žalobkyně měla dostatek času, aby se domáhala nápravy stavu evidovaného v katastru nemovitostí, pokud měla za to, že předmětná bytová jednotka náleží do společného jmění manželů, což neučinila. O předmětném bytě se vždy hovořilo jako o „jeho“ bytě, a to zejména tehdy, pokud v něm bylo potřeba něco opravit. Žalobkyně v takovém případě měla jediný argument: „Je to tvůj byt, tak se starej!“ Skutečnost, že žalobkyně považuje předmětnou bytovou jednotku za součást společného jmění manželů, se dozvěděl až z žaloby na vypořádání společného jmění manželů ze dne 30. 7. 2021.

5. Žalovaná 2) rovněž souhlasila s rozhodnutím soudu prvního stupně a navrhovala jeho potvrzení.

6. Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací [§ 10 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.")] přezkoumal u odvolacího jednání prvostupňový rozsudek, včetně řízení předcházejícího jeho vydání (podle pravidel uvedených v § 206, § 212 a § 212a odst. 1, 3 a 5 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání je zčásti důvodné.

7. Odvolací soud v rámci odvolacího přezkumu neshledal, že by řízení před soudem prvního stupně bylo postiženo vadou, která by měla (mohla mít) za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

8. Soud prvního stupně dospěl na základě provedených a správně (v souladu s ustanovením § 132 o. s. ř.) vyhodnocených důkazů ke správným skutkovým zjištěním a jeho skutková zjištění mají oporu v provedeném dokazování. Skutková zjištění popsaná v bodě 6 napadeného rozsudku proto odvolací soud jako správná a úplná přejímá a pro stručnost na ně v plném rozsahu odkazuje.

9. Odvolací soud zcela souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že na straně žalobkyně není dán ve smyslu § 80 o. s. ř. naléhavý právní zájem na tom, aby soud samostatně rozhodoval o neplatnosti darovací smlouvy, protože podanou žalobou se současně domáhala i určení, že bytová jednotka, která byla předmětem darovací smlouvy, spadala ke dni právní moci rozsudku o rozvodu manželství žalobkyně a žalovaného 1) do společného jmění manželů, resp. nadále je v zaniklém a doposud nevypořádaném společném jmění manželů. Soud prvního stupně v tomto směru odkázal na přiléhavou judikaturu Nejvyššího soudu vyjádřenou např. v rozsudcích ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. 24 Cdo 3686/2020 a ze dne 20. 9. 2017, sp. zn. 22 Cdo 3245/2017, od které neshledal ani odvolací soud důvod se odchýlit.

10. Soud prvního stupně správně dovodil, že bytová jednotka, kterou nabyl žalovaný 1) na základě kupní smlouvy ze dne 27. 2. 2002, se stala podle § 143 odst. 1 písm. a) obč. zák. součástí společného jmění manželů žalobkyně a žalovaného 1), neboť pojistné plnění vyplacené žalovanému 1) za trvání manželství z pojištění osob na odškodnění úrazu, z něhož měla být [dle tvrzení žalovaného 1)] uhrazena kupní cena, nelze považovat za majetek náležející do výlučného vlastnictví žalovaného 1). Odvolací soud se ztotožnil s názorem prvostupňového soudu o použitelnosti stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 1972, sp. zn. Cpj 86/71, publikovaného pod R 42/1972, přičemž nemá co podstatného k tomu dodat.

11. V katastru nemovitostí však byl zapsán jako výlučný vlastník bytové jednotky žalovaný 1) a dne 9. 5. 2021 ji daroval žalované 2). Darování bytové jednotky nelze považovat za běžnou záležitost, proto je k němu třeba podle § 714 odst. 1 o. z. souhlasu obou manželů. Jedná-li právně manžel bez souhlasu druhého manžela a jde-li o případy, kdy je souhlasu zapotřebí, jak tomu bylo i v projednávané věci, je druhému manželovi dána podle § 714 odst. 2 o. z. možnost dovolat se neplatnosti takového jednání, což žalobkyně v případě darovací smlouvy ze dne 9. 5. 2021 učinila.

12. Odvolací soud ovšem nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že žalobkyni je třeba chránit jako dobrověrného nabyvatele, přestože se jednalo o bezúplatný převod. Soud prvního stupně tuto otázku posoudil v rozporu s již ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2019, sp. zn. 22 Cdo 2769/2018), ve kterém byly vysloveny mj. následující závěry.

13. *Ustanovení § 984 odst. 1 o. z. podle svého výslovného znění poskytuje tedy ochranu dobrověrnému nabyvateli jen u úplatných převodů (u úplatných nabývání věcných práv, vyjma těch, která jsou uvedena v § 984 odst. 2 o. z.). "Úplatnost" je jedním z předpokladů nabytí vlastnického práva od neoprávněného (vedle předpokladu existence rozporu mezi stavem zapsaným v katastru a stavem skutečným, předpokladu, že jde o nabývání smlouvou od*

knihovního vlastníka a dobré víry nabyvatele). To vyplývá i z důvodové zprávy k citovanému ustanovení, vyjadřující úmysl zákonodárce ("Navržené ustanovení sleduje ochranu dobré víry těch, kdo nabudou věcné právo v dobré víře a za úplatu od osoby oprávněné podle stavu zápisů ve veřejném seznamu takové právo zřídit."). Tento závěr je zřejmý i z dosavadní judikatury dovolacího soudu, jenž dovodil, že předpokladem dobrověrného nabytí vlastnického práva je, že šlo o nabytí úplatné; ten, kdo nabyl nemovitost od nevlastníka bezúplatně, neutrpí ve většině případů poskytnutím ochrany skutečnému (naturálnímu) vlastníkovi újmu. Svou argumentaci přitom opřel i o odkaz na nynější § 984 odst. 1 o. z. (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 5. 2016, sp. zn. 22 Cdo 1611/2014, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 22 Cdo 4705/2016, odkazující na rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 9. 3. 2016, sp. zn. 31 Cdo 353/2016, a další judikaturu tam citovanou). Ve shodě s tím lze poukázat i na komentář k § 984 o. z., autora JUDr. Tomáše Kindla: "Nyní je tedy modifikovaná zásada materiální publicity nově formulována především právě v § 984, podle něhož však zápis ve veřejném seznamu svědčí tomu, kdo věcné právo nabyl v dobré víře, avšak jen pokud toto věcné právo nabyl za úplatu (přitom druhý odstavec komentovaného ustanovení stanoví navíc ještě další výjimky)... To ostatně odpovídá koncepci občanského zákoníku, podle níž je bezúplatné nabytí slabší právní důvod nežli nabytí za úplatu (srov. § 1043 odst. 2)." [viz ŠVESTKA, J., DVOŘÁK, J., FIALA, J. aj. Občanský zákoník. Komentář. Svazek III (§ 976-1474, absolutní majetková práva) Praha: Wolters Kluwer, 2014, ISBN: 978-80-7478-546-7, převzato z ASPI]. Opomenout nelze ani závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2017, sp. zn. I. ÚS 349/17, dostupného na internetových stránkách http://nalus.usoud.cz, stejně jako další uváděná rozhodnutí Ústavního soudu [" Projednávaná věc se od případů nabytí vlastnického práva od nevlastníka v mnoha ohledech liší... Ve stěžovatelově případě navíc nešlo o úplatný převod, se kterým počítá nová právní úprava (viz § 984 občanského zákoníku)."], nebo obdobné závěry v nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 6. 2017, sp. zn. III. ÚS 1862/16.

14. *Dřívější judikatura Nejvyššího soudu nesdílela právní názor o možnosti nabytí vlastnictví k nemovitosti od nevlastníka pouze za podmínky dobré víry nabyvatele, respektive o nutnosti poskytovat ochranu nabytým právům osoby jednající v dobré víře (v zápis v katastru nemovitostí) proti vlastnickému právu původního vlastníka. Následně došlo k významnému judikaturnímu posunu, neboť všechny senáty Ústavního soudu dospěly k závěru, že podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 bylo možné nabýt vlastnické právo k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí od nevlastníka, a to na základě dobré víry nabyvatele v zápis do katastru nemovitostí coby právní důsledek aplikace principu právní jistoty a ochrany nabytých práv a majetku ve smyslu čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. I. ÚS 2219/2012, nebo nález Ústavního soudu ze dne 10. 12. 2015, sp. zn. III. ÚS 663/15). V rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 9. 3. 2016, sp. zn. 31 Cdo 353/2016, Nejvyšší soud již tento právní závěr respektoval ["Velký senát proto ve shodě s připomenutou konstantní judikaturou Ústavního soudu uzavírá, že podle právní úpravy účinné do 31. prosince 2013, resp. do 31. prosince 2014 (k tomu srov. 3064 o. z.) bylo možné nabýt vlastnické právo k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí od nevlastníka, a to na základě dobré víry nabyvatele v zápis do katastru nemovitostí."]. Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. I. ÚS 2219/2012, přitom uvedl, že "...starý občanský zákoník neobsahoval žádné ustanovení explicitně upravující obecný způsob nabytí vlastnického práva k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí ani k jiné věci od nevlastníka, na základě dobré víry nabyvatele ani jinak (vyjma vydržení)... V neposlední řadě pak Ústavní soud k takovému kroku - formulaci ústavněprávního požadavku ochrany dobré víry nad zákonný rámec při nabývání vlastnického práva k nemovitostem evidovaným v katastru - přistoupil s ohledem na dlouhodobou nečinnost zákonodárce, který sám v rozporu s ústavněprávními principy nezbytnou ochranu dobré víry nezajistil; za takové situace jsou to potom obecné soudy, které jsou povinny zajistit a poskytovat ochranu dobré víry, vyplývající z ústavního pořádku."*

15. Z výše uvedeného vyplývá, že lze považovat za judikatorně vyřešené, že ustanovení § 984 odst. 1 o. z. (a tudíž i obecný právní princip vigilantibus iura scripta sunt) je aplikovatelné jen na převody úplatné a že pro převody, pro něž se uplatní právní úprava občanského zákoníku účinného od 1. 1. 2014 (viz § 3064 o. z.), v němž zákonodárce formuloval ochranu dobré víry nabyvatele výslovně v § 984 odst. 1, stanovil jednoznačné podmínky pro její uplatnění (omezil ji výslovně na

převody úplatné), je dosavadní judikatura Nejvyššího soudu i Ústavního soudu, vyplňující dřívější mezeru v zákonné úpravě (včetně okresním soudem zmiňovaného nálezu ze dne 10. 6. 2013, sp. zn. IV. ÚS 4905/12), použitelná pouze v omezeném rozsahu (jen u úplatných převodů, nikoli tedy u převodů bezúplatných a v případech vyloučených § 984 odst. 2 o. z.). Lze uzavřít, že v projednávané věci žalované 2) ochranu poskytnou nelze, neboť se jednalo o bezúplatný převod. Z důvodu nadbytečnosti se proto odvolací soud nezabýval odvolacími námitkami, které se týkaly dobré víry žalované 2).

16. Vzhledem k výše uvedenému byl rozsudek soudu prvního stupně shledán ve výroku I, kterým byla z důvodu nedostatku naléhavého právního zájmu zamítnuta žaloba o určení neplatnosti darovací smlouvy uzavřené dne 9. 5. 2021 mezi žalovanými, jako věcně správný a jako takový byl v této části v souladu s ustanovením § 219 o. s. ř. potvrzen. Naopak ve výroku II odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil tak, že určil, že bytová jednotka č. xxx nacházející se v budově č. p. xxx bytový dům, stojící v části obce xxx na pozemku parc. č. xxx zastavěná plocha a nádvoří, ke které náleží podíl na společných částech domu č. p. xxx a pozemku parc. č. xxx ve výši 65/1000, to vše zapsáno na LV č. xxx a xxx u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště xxx, katastrální území xxx, spadala ke dni právní moci rozsudku o rozvodu manželství žalobkyně a žalovaného 1) do společného jmění manželů žalobkyně a žalovaného 1).

17. Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů je odůvodněno ustanovením § 224 odst. 1 za použití § 142 odst. 2 o. s. ř., neboť procesní úspěch i neúspěch obou účastníků byl stejný.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno podat dovolání**, jestliže rozsudek závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak, a to ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím Okresního soudu v Opavě.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 31. října 2023

Mgr. Tomáš Zubek, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Michal Vozar.